

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.249/2023/7.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	dr. Koós Zoltán ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az I. rendű alperes:	Országos Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az I. rendű alperes képviselője:	dr. Benkő Mónika Andrea kamarai jogtanácsos
Az alperesi érdekelt:	alperesi érdekelt (alperesi érdekelt címe)
Az alperesi érdekelt képviselője:	dr. Varga Róbert kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	jogviszony megszüntetésével kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (40. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 6.K.701.059/2022/39. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100.000 (százezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 1996. szeptember 2. napján létesített hivatásos szolgálati jogviszonyt a helység1 Rendőr-főkapitányságnál. 2017. május 1. napjától a Igazgatóság1 Főosztály II. Osztály1 Alosztály IV. állományában alosztályvezetőként, őrnagyi rendfokozatban teljesített szolgálatot.

[2] A Igazgatóság1 vezetője a szám1 számú megkeresésével a felperes kifogástalan életvitel ellenőrzését kezdeményezte.

[3] Az érdekelt a határozatszám1 számú határozatában a felperes kifogásolható életvitelét megállapította. Rögzítette, hogy a felperes a hivatali helyzetével visszaélve beavatkozott tanú1 és tanú2 polgári személyek közötti elszámolási vitába. Több büntetett előéletű személlyel, és több egyéb – saját megfogalmazása szerinti – alvilági személlyel állt vagy állhat kapcsolatban, akiket részben ökölvívó pályafutása révén vagy annak során ismert meg. A munkaköréből adódóan az ügynevezett bűnügyi hírszerzés nem volt a feladata, így a bűnöző életmódot folytató személyekkel való kapcsolattartása – a rendőrség Etikai Kódexe alapján – etikailag kifogásolható. Összeegyeztethetetlen a példamutató rendőri vezetőtől elvárt magatartási formákkal az is, hogy évek óta egy büntetett előéletű személytől kapott gépkocsival közlekedett.

[4] A felperes a megállapítások közlésére kitűzött időpontban nem jelent meg, ezért azokról az alperes a szám2 számú irattal – az érdekelt határozata indokolásának teljes beemelésével – írásban tájékoztatta (a továbbiakban: tájékoztató levél).

[5] A felperes szolgálati jogviszonyát az alperes vezetője a határozatszám2 számú állományparancsával (a továbbiakban: állományparancs) 2021. január 12. napjától megszüntette. Munkáltatói intézkedését a kifogástalan életvitel ellenőrzés eredményéről szóló határozatra, valamint a tájékoztató levélre alapította, hivatkozva a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 43. § (1) bekezdésére.

[6] A felperes szolgálati panaszát a belügyminiszter a határozatszám3 számú határozatával elutasította.

A felperes keresete, az alperes védirta és az alperesi érdekelt nyilatkozata

[7] A felperes módosított keresetében az állományparancs hatályon kívül helyezését, az eredeti szolgálati beosztásába történő visszahelyezését, és – elmaradt illetmény címén – az alperes 6.102.095 forint megfizetésére kötelezését kérte. Eljárásjogi kifogásokra és a kifogástalan életvitel ellenőrzés kapcsán tett megállapítások alaptalanságára egyaránt hivatkozott. Sérrelmezte, hogy az eljárást személyes meghallgatása nélkül fejezték be; az érdekelt határozatát részére nem kézbesítették; jogviszonyának megszüntetésére a betegszabadsága ideje alatt került sor; valamint a jogviszonyának megszüntetéséről csak a Készenléti Rendőrség vezetője intézkedhetett volna. Az ügy érdemét illetően megalapozatlannak tartotta, hogy bűnöző életmódot folytató személyekkel került volna elvtelen kapcsolatba, mert egyrészt a büntetett előéletű és a bűnöző életvitelt folytató személyek definíciója nem azonos, másrészt az Etikai Kódexnek a kapcsolat elvtelenségére vonatkozó feltétele sem teljesült. tanú3, tanú2, tanú4 és tanú1 tekintetében gyanúsítás közlésére sem került sor. Elismerte, hogy beszélt tanú2-nal, de azt tanácsolta neki, hogy a rendőrségen tegyen feljelentést tanú1 ellen. Állítása szerint a bűnügyi hírszerzés a feladatát képezte, ennek részleteit azonban – a 2019-ben tett titoktartási nyilatkozata miatt – nem teheti nyilvánossá; indítványozta az e tevékenysége keretében tett jelentések beszerzését. Az frsz.1 forgalmi rendszámú járművet 2020. július 10. napján kapta használatba a büntetlen előéletű tanú5ától; a Készenléti Rendőrség területére behajtási engedéllyel is rendelkezett. A vizsgálat időpontjára tanú6 már elhalálozott, így a hozzá fűződő viszonya nem képezhetette volna vizsgálat tárgyát. 2020. július 11. napjától a bank1 osztály2ának alosztály1-nál helyezkedett el, a munkakör betöltéséhez szükséges nemzetbiztonsági ellenőrzésen megfelelt; 2021. júniusában pedig büntetés-végrehajtási tiszthelyettesi beosztásba jelentkezett, az ekkor készült kifogástalan életvitel vizsgálat terhelő megállapítás nélkül zárult.

[8] Az alperes a védiratában, az érdekelt a nyilatkozatában a kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította.

[10] Az eljárásjogi kifogásokat nem találta megalapozottnak. A személyes meghallgatás felperesnek felróható okból történő elmaradása kapcsán a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet 51. § (2) bekezdésére hivatkozott; míg az érdekelt határozatának az érintett részére való kézbesítését előíró jogszabály hiányában a felperes annak tartalmáról – a tájékoztató levél útján – értesült. Nem fogadta el azt az érvelést, hogy a jogviszony megszüntetésére a felperes betegszabadságának ideje alatt került volna sor; a felperes a Hszt. 88. § (2) bekezdés a) pontja folytán nem állt felmentési tilalom hatálya alatt. A munkáltatói döntést megfelelő személy, a munkáltatói jogkört gyakorló előljáró, azaz az alperes vezetője hozta.

[11] Az ügy érdemében arra a következtetésre jutott, hogy a felperes bűnöző életmódú személyekkel tartott kapcsolatot; így tanú3-al, aki ellen kábítószerrel visszaélés gyanúja miatt folyt büntetőeljárás, de tanú1 és tanú4 is többszörösen büntetett előéletű személyek. A felperes tanú1-sal telefonon beszélt, illetve 2020. augusztus 31. napján a helyiség1-ben egy személyes találkozón tanú2 helyett megjelent, ahol a résztvevők tudomására hozta rendőr

mivoltát. Egymást fenyegető piaci szereplők vitájába a hivatásos állományú nem avatkozhat be semmilyen módon, attól el kell határolódnia, amely követelménynek a felperes nem tett eleget. Az érdekelt határozatában megjelölt személyek a bünyügyi nyilvántartásokban szinte kivétel nélkül megtalálhatók, ellenük különböző eljárások indultak, a nevük bűncselekmények elkövetésével összefüggésben felmerült. A felperes indítványára betekintett az érdekeltnél rendelkezésre álló titoktartási nyilatkozatba és a minősített iratokba. Ez alapján megállapította, hogy azok nem hozhatók összefüggésbe a felperes terhére rótt cselekményekkel, nem volt feladata a bünyügyi hírszerzés, erre vonatkozó felkérést, felhatalmazást nem kapott, nem volt fedett, beépített vagy titkos nyomozó. Az frsz.1 forgalmi rendszámú járművel kapcsolatban rámutatott, hogy az valóban a tanú5a ügyvezetése alatt álló gazdasági társaságtól került a felperes használatába. Megjegyezte, hogy a gépjármű használatba adásából a büntetett előéletű tanú6 és a felperes közötti kifogásolható kapcsolatra nem vonható következtetés. A büntetés-végrehajtásnál lefolytatott kifogástalan életvitel vizsgálat más ténybeli alapon zajlott, ezért vezetett más eredményre. A nemzetbiztonsági ellenőrzés körében pedig arra az álláspontra helyezkedett, hogy azt nem az érdekelt végezte, és nem a kifogásolható életvitel szempontjait vizsgálták, így az a jelen ügy szempontjából relevanciával nem bír. A tanú3, tanú2, tanú7 tanúkenti meghallgatására, a kifogástalan életvitel ellenőrzéséhez hozzájáruló nyilatkozat és a felperes áthelyezéséről szóló dokumentum beszerzésére, tanú8 tanú ismételt meghallgatására, a felperes kifogástalan életvitel vizsgálatakor zajlott személyes meghallgatásáról készült kép-és hangfelvétel, a titoktartási nyilatkozat és az alperesi érdekelttel történt kapcsolattartás körében keletkezett iratok becsatolására, valamint ezen iratokba a betekintés engedélyezésére vonatkozó felperesi bizonyítási indítványokat mellőzte.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelmek

[12] A felperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereseti kérelmének megfelelő döntés meghozatalát kérte.

Hivatkozása szerint a 2022. december 1. napján postára adott beadványában kérte, hogy – jogi képviselője megbízásának megszűnésére figyelemmel – az elsőfokú bíróság az iratokat az új jogi képviselő megbízásáig neki kézbesítse és a 2022. december 8. napjára kitűzött folytatólagos tárgyalást halassza el, különösen azért, mert azon – az ügy szempontjából fontos tényekre nyilatkozni tudó – tanú8 tanú meghallgatása lesz várható. Az elsőfokú bíróság a kérelmet nem bírálta el, a tárgyalást megtartotta, tanú8t tanúként meghallgatta, és a tárgyalást 2023. január 5. napjára halasztotta. Az új jogi képviselő 2022. december 29. napján jelentette be képviseleti jogosultságát, egyúttal – keresetváltoztatás szükségessége miatt – a 2023. január 5. napjára kitűzött tárgyalás elhalasztását kérte a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 73. § (1) bekezdése szerint. A törvényszék e halasztásról sem intézkedett, ennek ellenére a tárgyaláson személyesen megjelent, de jogi képviselője – idézés hiányában – távolmaradt. Az elsőfokú bíróság arra hívta fel, hogy 15 napon belül terjessze elő a keresetváltoztatását. A Kp. 73. § (1)-(2) bekezdései, 26. § (1) bekezdése, 36. § (1) bekezdés c) -e) és h) pontjai, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 133. § (1)-(2) bekezdései, 136. § (1) bekezdése, 159. § (1) bekezdése, 227. § (1)-(2) bekezdései alapján a 2022. december 8-ai és a

2023. január 5-ei tárgyalások megtartása szabályszerűtlen volt, és a tanú meghallgatására is jogsértően került sor. A keresetváltoztatás előterjesztésére a jogi képviselőt kellett volna felhívni, és nem a végzés kihirdetésétől, hanem a tárgyalási jegyzőkönyv kézbesítésétől (2023. január 18.) számítva. A jogi képviselője végül a jegyzőkönyv kézbesítésétől számított 15 napon belül, 2023. február 1. napján nyújtotta be a keresetváltoztatást tartalmazó iratot, amely túlnyomórészt a bűnügyi hírszerzésével és az azzal kapcsolatos bizonyítási indítványokkal foglalkozott. Az a törvényszéki megállapítás tehát, hogy a keresetváltoztatás elkésett, nem megalapozott. 2023. február 27. és március 2. napjain az elsőfokú bíróságtól a minősített iratokba való betekintés időpontjáról tájékoztatást kért, de intézkedés e körben nem történt. Aggályos, hogy az elsőfokú bíróság úgy hozott ítéletet, hogy a minősített iratokba sem ő, sem a jogi képviselője, de az alperes jogi képviselője sem tekinthetett be; mindez eljárási jogainak, különösen a védekezéshez és a nyilatkozattételhez való jogának a sérelmével járt. Az elsőfokú bíróság eljárása a Kp. 2. § (1)-(3) és (6) bekezdéseibe, 3. § (3) bekezdésébe, 36. § (1) bekezdés i) pontjába, a Pp. 322. § (2)-(5) bekezdéseibe ütközött. Az elsőfokú bíróság nem tett eleget a titoktartás alóli felmentés beszerzésére vonatkozó indítványának, ehelyett erre őt hívta fel. Az elkésettnek minősített beadványa több bizonyítási indítványt fogalmazott meg a hírszerző tevékenysége kapcsán. Az elsőfokú bíróság – bár állítása szerint a beadványa elkésett – az indítványokkal foglalkozott, teljesítésüket az ítélet [55] bekezdése alapján azért mellőzte, mert azok az ügy eldöntése szempontjából nem bírtak relevanciával. Az is megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az indítványoknak csak egy részét bírálta el. A kifogástalan életvitel ellenőrzéshez hozzájáruló nyilatkozatát – indítványa ellenére – az elsőfokú bíróság elmulasztotta beszerezni; e körben az sem igaz, hogy ne lenne ilyen nyilatkozat, amit a rendőrség belső bűnmegelőzési és bűnfelderítési feladatokat ellátó szerve kijelöléséről, valamint feladatai ellátásának, a kifogástalan életvitel ellenőrzés és a megbízhatósági vizsgálat részletes szabályainak megállapításáról szóló 293/2010. (XII. 22.) Korm. rendelet (a továbbiakban: 293/2010. Korm. rendelet) 7. § (1) bekezdés a) pontjával, (2) bekezdés c) pontjával, 3. mellékletével és a Hszt. 42. § (6) és (6a) bekezdéseivel kívánt alátámasztani. A büntetés-végrehajtási szervezetnél elvégzett kifogástalan életvitel ellenőrzés és a nemzetbiztonsági ellenőrzés vonatkozásában a Hszt. 42. § (1)-(2) bekezdéseire, (4), (7) és (9) bekezdéseire, 43. § (1) bekezdésére, a 293/2010. Korm. rendelet 7. § (2) bekezdés a) és c) pontjaira hivatkozott. Nézete szerint a jogalkotó nem tett különbséget a hivatásos állományba jelentkező és a már hivatásos állományú személy között az ellenőrzés feltételei, az elrendelés, a beszerzendő iratok, a vizsgálat lefolytatása, az ellenőrzést végző szerv és az eredmény közlése tekintetében.

A Hszt. 42. § (4) bekezdés c) pontját sérti, hogy a törvényszék a bűncselekményt elkövető vagy azzal gyanúsítható és a bűnöző életmódot folytató személyek fogalmát összekeverte. Az alperesnek azt kellett volna bizonyítania, hogy kik voltak azok a bűncselekményt elkövető vagy azzal gyanúsítható személyek, akikkel kapcsolatot tartott és akiknek a büntetett előéletéről ő maga tudott. Az elszámolási vita tanú2 és tanú1 között zajlott, előbbi azonban büntetlen előéletű volt, az utóbbi büntetett előéletűre vonatkozó, a bűnügyi nyilvántartásból származó bizonyítékok az iratok közül és az elsőfokú ítéletből hiányoznak. Az alperes és az elsőfokú bíróság kizárólag egy olyan személy (tanú1) – egyébként a további vallomásoknak ellentmondó – nyilatkozatát fogadta el hitelesnek, aki állítólag bűnöző életmódot folytat. Nem igazolódott az sem, hogy más személyek, akikkel kapcsolatban állt és akiknek a bűnözői múltjáról információval bírt, az elszámolási vitában részt vettek volna. Fenntartotta álláspontját, miszerint azért kívánt bizalmi viszonyt kialakítani az elszámolási vita résztvevőivel, hogy információt tudjon szolgáltatni az érdekelt számára. A rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 24. § (1)-(2) bekezdései szerinti kötelezettségének eleget téve tájékoztatta és nyújtott segítséget tanú2nak. Tévesnek értékelte azt a megállapítást, miszerint nem vitatta, hogy tanú2 helyett két alkalommal az üggyel

összefüggésben telefonbeszélgetésbe bonyolódott, illetve megjelent az étteremben. tanú3, tanú2 és az ő személyes meghallgatási anyagának a fellebbezésben idézett részei ennek ellentmondanak. Ezzel szemben tény, hogy tanú2 büntetlen előéletű, a tanú3 ellen folyamatban volt büntetőeljárást megszüntették, tanú1 és tanú4 büntetett előéletére vonatkozóan bizonyíték nincs, utóbbi személlyel nem is állt kapcsolatban, az orosz bűnözőket pedig nem ismerte, velük nem találkozott.

[13] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében – azon kifogások tekintetében, amelyek esetében a felperes jogszabálysértést elmulasztott megjelölni – a fellebbezés visszautasítását, ezt meghaladóan az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint a felperes az elsőfokú bíróság pervezetésével – például a tárgyalás és a tanúmeghallgatás megtartásával, az elkészített beadvánnyal vagy az egyes bizonyítási indítványok mellőzésével – összefüggésben konkrét jogszabálysértést nem hivatkozott; ahogyan azt az állítását sem támasztotta alá kifejezett jogszabályhelyre utalással, miszerint a bűnözői életmódot folytató személyekkel fennálló kapcsolata nem bizonyított. Ezzel szemben – a rendelkezésre álló peradatok alapján – a törvényszék előtti eljárásban egyértelműen igazolódott, hogy a felperes mely személyekkel fennálló kapcsolata volt kifogásolható, illetve esetükben mi támasztotta alá a bűnözői életmód fennállását. A felperes egy bűnözői kört érintő betonteleg eladási, zsarolási ügybe kapcsolódott be úgy, hogy az érintett személyek bűnözői háttéréről tudomással bírt. Az ügybe ténylegesen belefolyt, megjelent az érintettek közötti találkozók, telefonbeszélgetést folytatott, ismerte az ügyben érintett alvilági személyeket, akik – a felperesnek felróható okból – tudomást szereztek a rendőri mivoltáról is. Az elsőfokú bíróság nem kizárólag a tanú1 tanúvallomásaiban foglaltakat vette alapul ítéletének meghozatala során. A felperes ezen kívül tíz évig bizalmi kapcsolatot ápolt a büntetett előéletű tanú6val. A felperes tevőleges magatartása túlmutat a rendőrnek az Rtv. 24. § (1) bekezdéséből levezethető segítségnyújtási és felvilágosítás adási kötelezettségén.

[14] Az érdekelt fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Nem értett egyet azzal, hogy a kifogástalan életvitel ellenőrzés eredménye kizárólag tanú1 vallomása alapján alapulna. Az ügyben széles körű adatgyűjtés volt, a beszerzett adatok alátámasztották, hogy a felperes elment az étterembe a találkozóra, személyesen beavatkozott egy pénzügyi elszámolási vitába, és kapcsolatot tartott a vizsgálati anyagban szereplő személyekkel. E tényeket a felperes nem vitatta, csak az abból levont következtetést sérelmezte. Érvelésével szemben ugyanakkor magatartása a hivatásos állományú személyektől elvárható etikai normákkal szembement.

Az időközben elhunyt és büntetett előéletű tanú6val fennállt kapcsolata is jól jellemzi a szolgálaton kívül magatartását. A kifogástalan életvitel ellenőrzés részletesen tartalmazza a bűncselekményt elkövető vagy azzal gyanúsítható személyeket, akikkel a felperes kapcsolatban volt (tanú3, tanú4, tanú6). A felperesnek a titkos információgyűjtés nem volt feladata. E körben az elsőfokú bíróság helyesen járt el, mert megkereste a minősített és a minősített adatot tartalmazó iratokba betekintett. A bizonyítási indítványokat a törvényszék okszerűen utasította el: a felperes meghallgatásáról hangfelvétel nem készült, a jegyzőkönyvet aláírta, a hozzájáruló nyilatkozat pedig nem bizonyítás kérdése, hanem jogkérdés, amelyről a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (a továbbiakban: régi Hszt.) 2012. januárjában hatályos állapota szerinti 37/B. § (6) bekezdése egyértelműen rendelkezett. A 2021. májusát követő időszaknak jelentősége az ügyben nem lehetett, ezért a büntetés-végrehajtási szervezetről

végzett kifogástalan életvitel ellenőrzés a perbelivel nem összehasonlítható, de jogi különbségek is azonosíthatók. A tárgyalások kitűzése és a beadványok értékelése kapcsán kifejtett okfejtést is alaptalannak találta, a felperes eljárási jogai nem sérültek.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[15] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[16] A Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság fő szabályként a fellebbezés (csatlakozó fellebbezési kérelem) és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálhatja felül a támadott ítéletet. A felperes a fellebbezése indokaiként egyrészt eljárásjogi jogszabálysértéseket jelölt meg, másrészt az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte. A Fővárosi Ítéltábla ezért mindenekelőtt arról döntött, hogy a fellebbezéssel támadott ítélet, illetve az annak meghozatalával végződő elsőfokú eljárás nem szenved-e olyan súlyos eljárási hibában, ami a Kp. 110. § (1) bekezdése alapján abszolút hatályon kívül helyezési ok; avagy ennek hiányában a Kp. 110. § (2) bekezdésében foglaltak alkalmazásával, mérlegelés útján megállapítható-e az elsőfokú eljárás során elkövetett lényeges, a fellebbezési eljárásban nem orvosolható eljárásjogi szabálysértés. A másodfokú bíróság előjáróban rögzíti, hogy abszolút hatályon kívül helyezési okot nem észlelt, és mérlegelési tevékenysége eredményeként sem voltak azonosíthatók olyan eljárásjogi hibák vagy hiányosságok, amelyek – az ügy érdemére való kihatásuk folytán – az ítélet érdemi felülbírálatát akadályozták volna. Az ügy érdemét illetően az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett.

[17] Kiemeli az ítéltábla azt is, hogy a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja szerint a fellebbezésnek a beadványokra vonatkozó általános szabályokon túlmenően tartalmaznia kell a fellebbezést megalapozó jogszabálysértést, a jogszabályhely pontos megjelölésével, illetve azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől az ítélet jogkérdésben eltér. Az elsőfokú közigazgatási bírósági eljárás szabályaival ellentétben a fellebbezésben nem elegendő a vélt jogszabálysértés (jogsérelem) körülírása, a fellebbező félnek egyértelműen és világosan meg kell jelölnie azt a jogszabályi rendelkezést, amelyet – álláspontja szerint – az elsőfokú ítélet sért. Ennek megfelelően a másodfokú bíróság a fellebbezésnek csak azokat a kifogásait bírálhatta el, csak azok tekintetében foglalhatott állást, amelyekhez a felperes konkrét jogszabálysértést is rendelt.

[18] A Kp. szigorú feltételekhez köti a tárgyalás elhalasztásának lehetőségét, ezáltal is a perek időszerű befejezését, a hatékony és gyors jogvédelem megvalósulását előmozdítja.

A tárgyalás elhalasztása csak indokolt esetben, az ügy megalapozott eldöntése érdekében és a konkrét ok megjelölésével történhet. A tárgyalás elhalasztásának törvényes indoka lehet további bizonyítás szükségessége, a személyes meghallgatásra szabályszerűen idézett fél meg

nem jelenése, ha a fél képviselője a tárgyaláson nem tudja igazolni a képviseleti jogosultságát, valamint a felek indokolt közös kérelme. A felperes a 2022. december 1. napján postára adott és az elsőfokú bíróságra 2022. december 6. napján érkezett (e-mail útján szintén csak 2022. december 6. napján megküldött) 22. sorszámú beadványában kérte a 2022. december 8-ai tárgyalás elhalasztását azért, mert a korábbi jogi képviselőjének megbízatása 2022. november 11. napján megszűnt. A jogi képviselet megszűnése nem tartozik azon esetek közé, amikor a bíróságnak a tárgyalást el kellene halasztania, különösen egy olyan ügyben, amelyben a jogi képviselet nem kötelező (Kp. 27. §). A felperes a tárgyalási hatánapról tudott, hiszen az előző, 2022. november 10-ei tárgyaláson jelen volt (ld. 17. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv), és azzal is tisztában volt, hogy a törvényszék a 2022. december 8-ai tárgyaláson – az előállítani kért – tanúht tanúként fogja meghallgatni. Nem volt elzárva tehát attól, hogy a 2022. december 8-ai tárgyaláson megjelenjen, és a tanúhoz kérdéseket intézzon, így az sem volt megállapítható, hogy eljárási jogai – a másodfokú eljárásban nem orvosolható módon – sérültek volna. Megjegyzendő e körben az is, hogy a felperes – bár a korábbi jogi képviselője megbízásának megszűnéséről már 2022. november 11-én értesült – erről csak jelentős késedelemmel, a 2022. december 1. napján postára adott beadványában tájékoztatta az elsőfokú bíróságot, mely bejelentését a tárgyalás napja előtt mindössze két nappal érkezett. A Kp. 3. § (1) bekezdése szerint a felek kötelesek jóhiszeműen eljárni, és az eljárás koncentrált befejezése érdekében a bírósággal együttműködni. A felperes késedelméből eredő esetleges hátrányok az elsőfokú bíróságon nem kérhetők számon. Hangsúlyozza továbbá a másodfokú bíróság azt is, hogy a Kp. 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazott Pp. 292. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a megidézett, jelen lévő tanút a tárgyalási napon meg kell hallgatni; ettől eltérni csak rendkívül indokolt esetben lehet. A felperes 22. sorszámú beadványában megjelölt okok nem voltak ilyen rendkívüli indokoknak tekinthetők, ezért az elsőfokú bíróság a tárgyalás elhalasztásának mellőzésével – az ügy érdemére kiható – eljárásjogi hibát nem vétett.

[19] Ugyanez rögzíthető a 2023. január 5-ei tárgyalás elhalasztása kapcsán is. A felperes új jogi képviselője – a Pp. 148. § (1) bekezdése szerinti ítélkezési szünetben – 2022. december 29. napján tett indítványt a 2023. január 5-ei tárgyalás elhalasztására. A beadvány ellenérdekű feleknek történő megküldéséről az elsőfokú bíróság 2023. január 2. napján intézkedett. A felperes a kérelme indokaként felkészülési idő biztosítását és – a támadott határozatok tekintetében – a kereset pontosításának szükségességét jelölte meg. Ezek egyike sem volt azonban olyan indok, amelyeknek önmagukban a tárgyalás elhalasztásához kellett volna vezetniük, különös tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság a 2022. szeptember 22. napján megtartott tárgyaláson (ld. 13. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv) – anyagi pervezetés keretében – már részletes tájékoztatást adott a perben vizsgálandó közigazgatási cselekménynek minősülő alperesi munkáltatói intézkedésről és az annak alapjául szolgáló érdekelti határozatról; ugyanekkor felhívta a felperest arra is, hogy az összegszerű kereseti kérelmét pontosítsa. A felperes érdekkörébe esik, hogy ha – a kötelező jogi képviselet hatálya alá nem tartozó ügyben – jogi képviselő igénybevétele tartja indokoltnak, akkor arról megfelelő időben gondoskodjon; késedelmes intézkedése nem vezethet – az elsőfokú bíróság által mindvégig koncentráltan vezetett – peres eljárás elhúzódásához.

[20] Megalapozottan hivatkozott a felperes arra, hogy jogi képviselőjét – a tárgyalás elhalasztása hiányában – a 2023. január 5-ei tárgyalásra, akár rövid úton is [Pp. 133. § (3)

bekezdés] idézni kellett volna. Kiemelendő azonban, hogy a tárgyalásról a felperes jogi képviselője nyilvánvalóan tudott, hiszen annak elhalasztását maga kérte.

Nem volt ezért akadálya annak, hogy a jóhiszemű eljárás és az együttműködési kötelezettség elvének megfelelően a tárgyaláson – idézés nélkül is – megjelenjen. A felperes azt is helyesen hivatkozta, hogy az elsőfokú bíróságnak a 29. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben tett felhívást a meghatalmazással igazolt jogi képviselőjének kellett volna címeznie, és – távolmaradása miatt – nem a jegyzőkönyvbe foglalt végzés kihirdetésétől, hanem a kézbesítésétől számított 15 napot kellett volna a keresetpontosítás előterjesztésére biztosítani. A felperes jogi képviselője a 29. sorszámú jegyzőkönyvet az elektronikus kapcsolattartás szabályai szerint 2023. január 18. napján vette át, amelyhez képest a 2023. február 1. napján benyújtott 30. sorszámú keresetváltoztatása – szemben az elsőfokú bíróságnak a 32. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt azon megállapításával, hogy az részben, az összecszerűség kivételével hatálytalan, mert elkésett – határidőben érkezett. Ugyanakkor sem az idézés hiánya, sem a határidő helytelen számítása és az elsőfokú bíróságnak az ebből levont helytelen következtetése nem hatott ki az ügy érdemére az alábbiak miatt.

[21] A felperes eredeti kereseti kérelme a hivatásos szolgálati jogviszony megszüntetéséről rendelkező állományparancs hatályon kívül helyezésére, ennek jogkövetkezményeként az eredeti munkakörébe történő visszahelyezésére és elmaradt illetménye megtérítésére irányult. Ettől a 30. sorszámú keresetváltoztatás csupán annyiban tért el, hogy a felperes a keresetét a belügyminiszter – szolgálati panaszt elutasító – határozatszám 3 számú határozatának hatályon kívül helyezésére is kiterjesztette, valamint további bizonyítási indítványokat fogalmazott meg. Az elsőfokú bíróság a 13. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben a jogszabályokkal összhangban állóan adott arról tájékoztatást, hogy a per tárgya a jogviszonyt megszüntető állományparancs lehet, a belügyminiszter szolgálati panaszt elbíráló határozata keresettel nem támadható. E körben kiemeli az ítéltábla, hogy a Kúriának a közszolgálati jogviszonyokban a megelőző eljárás fogalmáról szóló 1/2022. (VI. 08.) KK véleménye indokolásának 3. pontja szerint a „más közigazgatási eljárás” fogalma tágabb a Kp. 4. § (7) bekezdés 4. pontja szerinti megelőző eljárás fogalmánál, mert „más közigazgatási eljárás” alatt nemcsak a döntéssel záruló közigazgatási eljárásokat kell érteni, hanem minden más olyan, kötelezően igénybe veendő utat, amely tág értelemben jogorvoslásra vagy permegelőzésre, perelhárításra szolgál. Ebbe a körbe tartozik például a közszolgálati tárgyú anyagi jogi jogszabályok szerinti pert megelőző, a szolgálati panasz elbírálására irányuló eljárás. A szolgálati panasz eljárás tehát nem megelőző, csak „más közigazgatási” eljárás; vagyis a közigazgatási per tulajdonképpen tárgya nem a szolgálati panaszt elbíráló döntés, hanem a Kp. 5. § (4) bekezdése szerint a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos munkáltatói intézkedés (állományparancs). Mindez akkor is igaz, ha egyébként a szolgálati panasz benyújtásának elmulasztása a keresetlevél visszautasítására vagy az eljárás megszüntetésére vezető pergátló akadály. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróságnak az a helytelen megállapítása, hogy a felperes 30. sorszámú beadványa részben elkésett, az ügy érdemét nem befolyásolta.

[22] Az ítéltábla a rámutat arra is, hogy a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos perekben a Kp. 131. § (4) bekezdése biztosította keresetváltoztatási lehetőség sem parttalan,

mert – amint arra az elsőfokú bíróság a 29. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben ugyancsak felhívta a figyelmet – a Kp. 43. §-a, a 39. §-ával összefüggésben értelmezve, ennek gátat szab. A közigazgatási cselekmény megtámadására a közléstől számított harminc nap áll rendelkezésre, vagyis a felperes – bár az a fentiek szerint egyébként is szükségtelen volt – ezen határidőn belül kérhette volna a szolgálati panaszt elbíráló határozat hatályon kívül helyezését.

[23] Összességében a tárgyalások elhalasztásával és a 30. sorszámú beadvány hatálytalannak minősítésével kapcsolatban a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a fellebbezésben megjelölt jogszabályok közül megsértette a Kp. 36. § (1) bekezdés c)-d) pontjai folytán alkalmazandó Pp. 133. § (2) bekezdését és 136. § (1) bekezdését, amikor a 2023. január 5-ei tárgyalásra a felperes képviselőjét nem idézte és a 30. sorszámú beadvány benyújtására nyitva álló határidőt nem a tárgyalási jegyzőkönyvnek a felperesi képviselő részére történt kézbesítésétől számította. E szabályszegések ugyanakkor az ügy érdemére nem hatottak ki, így nem vezethettek az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére. A Kp. a tárgyalás menetére sui generis rendelkezéseket tartalmaz, ezért a Pp.-nek a tárgyalásra vonatkozó általános rendelkezései között szereplő 227. § (1)-(2) bekezdései a perben nem voltak alkalmazhatók, így azokat az elsőfokú bíróság sem sérthette meg.

[24] Az elsőfokú bíróság Kp. 2. § (1)-(3) és (6) bekezdéseit, 3. § (3) bekezdését, 36. § (1) bekezdés i) pontját és a Pp. 322. § (2)-(5) bekezdését nem sértette meg, és nem követett el eljárási szabálysértést azzal sem, hogy nem tett eleget a titoktartás alóli felmentés beszerzésére vonatkozó felperesi indítványnak.

[25] A minősített iratok megismerhetősége és perbeli felhasználhatósága körében a felperes a Pp. 322. § (2)-(5) bekezdéseinek sérelmét alaptalanul állította. A Pp. a minősített adatot tartalmazó okiratok megismerésének és felhasználásának általános szabályait tartalmazza, azok megfelelő értelmezéséhez azonban figyelembe kell venni a speciális rendelkezéseket megfogalmazó, a minősített adat védelméről szóló 2009. évi CLV. törvény (a továbbiakban: Mavtv.) egyes rendelkezéseit is. A Mavtv. 11. § (1) bekezdése szerint az érintett a minősítő által kiadott megismerési engedély alapján, személyi biztonsági tanúsítvány nélkül jogosult megismerni nemzeti minősítésű személyes adatát. A megismerési engedély kiadásáról – a 11. § (2) bekezdése értelmében – az érintett kérelmére a minősítő dönt. Ha az engedély kiadását megtagadja, határozata közigazgatási perben támadható. A megismerési engedély nem terjed ki ugyanakkor a minősített adat felhasználhatóságára, mert annak rendjét a Mavtv. 13. §-a rögzíti, és főszabályként a minősített adat felhasználását csak állami vagy közfeladat ellátása érdekében teszi lehetővé. Ez alól kivétel a perben eljáró bíró, akit a Mavtv. 3. § (5) bekezdésére tekintettel nemzetbiztonsági ellenőrzés, személyi biztonsági tanúsítvány, valamint titoktartási nyilatkozat és felhasználói engedély nélkül megillet az ügyelosztási rend szerint kiosztott ügyek elbírálásához szükséges rendelkezési jogosultságok gyakorlása.

[26] A feleknek a tisztességes eljárás alkotmányos követelményéből eredően joguk van arra, hogy minden, az ügyükben lényeges és a döntéshozatalhoz szükséges adatot

megismerhessenek, azokra nyilatkozhasznának. Ez az iratmegismerési jog azonban nem lehet korlátlan. Ahogyan az az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdéséből is következik, az az alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható. A felperesnek – amint erről őt az érdekelt a 2023. január 23. napján kelt szám3 számú iratban tájékoztatta – külön megismerési engedély iránti kérelmet kellett volna az érdekelthez, mint minősítőhöz benyújtania, hogy az általa hivatkozott minősített adatokat megismerhesse; az eljáró bíróság nincs abban a helyzetben, hogy a minősített adatok megismeréséről, megismertetéséről a minősítő helyett döntsön. Megismerési engedély birtokában sem lett volna azonban a felperes jogosult arra, hogy a megismert minősített adatokat a per anyagává tegye, azokat a perben felhasználja. Az arra való hivatkozás esetén a bíróság köteles a minősített adatokat tartalmazó iratokba betekinteni, és azt mérlegelni, hogy az abban foglaltak a felperes álláspontját alátámasztják-e. Ezekben az ügyekben a felperes tisztességes eljáráshoz, védekezéshez és hatékony jogvédelemhez való jogát – a sajátos jogszabályi környezetre figyelemmel – a bíróság betekintési joga garantálja.

Az elsőfokú bíróság a perbeli minősített iratokba – a Mavtv. szerinti felhatalmazása révén – betekintett, és megállapította, hogy az ott írtak a felperes előadását nem támasztják alá, mivel az érdekelt megbízásából bűnügyi hírszerző tevékenységet nem végzett, vagyis nem volt feladata, hogy bűnöző életmódot folytató személyekkel tartson kapcsolatot. A másodfokú bíróság 2024. február 28. napján szintén betekintett az iratokba az elsőfokú bíróság megállapításai helyességének ellenőrzése céljából. Ennek eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság a minősített iratokban szereplő adatokat helytállóan értékelte; nem tévedett, amikor úgy ítélte meg, hogy ezen iratok és a felperesnek a per tárgyává tett magatartása között érdemi összefüggés nincs. A minősített adatok nyilvánosságra hozatala, az azzal való visszaélés a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 265. §-a alapján bűncselekmény, így azok ítéletben való szerepeltetése nem lehetséges.

[27] A felperes sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet [55] bekezdésében nem döntött minden, a 30. sorszámú beadványban szereplő bizonyítási indítványról. Ahogy azt az ítéltábla a [17] bekezdésben kiemelte, a fellebbezési eljárásban kizárólag az a jogszabálysértés bírálható el, amelyet a fellebbező fél a fellebbezésében – konkrét jogszabályhelyre utalással – megjelöl. A bizonyítási indítványok nem teljeskörű elbírálása körében tett állításához a felperes eljárási jogszabálysértést nem társított, ezért annak érdemi felülvizsgálatát a másodfokú bíróság nem tudta elvégezni. Ezt meghaladóan a felperes azt sem részletezte, hogy álláspontja szerint melyek voltak azok az indítványok, amelyek a 30. sorszámú beadványban igen, de az elsőfokú ítéletben nem szerepeltek. Az ítéltáblának nem feladata, hogy a fellebbező fél helyett maga próbálja a vélt jogsértést feltárni. A felperes érdekkörében állt volna, hogy pontosan körülírja azokat a bizonyítási indítványokat, amelyekről az elsőfokú bíróság elmulasztott rendelkezni, egyúttal azt is bemutassa, hogy ezek figyelmen kívül hagyása az ügy érdemi elbírálására miként hatott ki. Hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy a kérdéses bizonyítási indítványok – a felperes saját nyilatkozata szerint – a bűnügyi hírszerző tevékenységét támasztják alá. Az érdekeltnél fellelhető minősített iratokból ugyanakkor minden kétséget kizáróan kitűnik, hogy a felperes ilyen tevékenységet nem végzett, ezért minden további, erre vonatkozó bizonyítás lefolytatása szükségtelen volt.

[28] A kifogástalan életvitel ellenőrzéshez való hozzájárulás vonatkozásában a felperes részben – konkrét jogszabályhely nélkül – eljárásjogi, részben anyagi jogi jogszabálysértést állított. Abban valóban tévedett az elsőfokú bíróság, hogy ne lenne ilyen nyilatkozat, mert a régi Hszt. 2012. január 1. napján hatályba lépett 37/B. § (6) bekezdése szerint a felperesnek kellett hozzájáruló nyilatkozatot tennie; ellenkező esetben jogviszonyát már korábban felmentéssel megszüntették volna. Mindazonáltal a felperes főként azt sérelmezte a fellebbezésében, hogy a nyilatkozatot az elsőfokú bíróság elmulasztotta beszerezni. A keresetében négy alaki okot jelölt meg, amely miatt az állományparancsot jogsértőnek találta: a személyes meghallgatás és az érdekelt határozata kézbesítésének elmaradását, a felmentési tilalomra vonatkozó rendelkezések megsértését, valamint az állományparancsot kiadó személyét. Azt nem állította, hogy az érdekelt eljárása azért lenne szabálytalan, mert ő az ellenőrzéshez a hozzájárulását nem adta meg; e körben csak bizonyítási indítvánnyal élt. A bíróság nem köteles olyan bizonyítást lefolytatni, amellyel kapcsolatban a felperes kereseti kérelmet nem fogalmazott meg; így az indítvány mellőzése megalapozott volt, arra a kereset elbírálásához nem volt szükség.

[29] A felperes a Hszt. 42. § (1)-(2), (4), (7) és (9) bekezdéseire, 43. § (1) bekezdésére, a 293/2010. Korm. rendelet 7. § (2) bekezdés a) és c) pontjaira hivatkozással úgy érvelt, hogy a jogalkotó nem tett különbséget a hivatásos állományú és a hivatásos állományba jelentkező kifogástalan életvitel ellenőrzése között; ugyanaz a szerv, ugyanazon szempontok és eljárási szabályok alapján, ugyanazt az eljárást folytatja le mindkét ellenőrzötti kör esetében.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felperes által megjelölt jogszabályi rendelkezések csupán az ellenőrzés jogi kereteit adják meg, azt egyrészt a soron kívüli ellenőrzés lefolytatására irányuló megkeresés, másrészt az érdekelt ellenőrzési gyakorlata és módszertana tölti ki tartalommal. A perbeli esetben a megkeresést az alperes azzal indokolta, hogy a felperes szolgálaton kívül, 2020. szeptember 2-án tanú2 mobiltelefonján kapcsolatba lépett tanú1 feljelentővel, beavatkozva a felek között lévő elszámolási vitába. A megkeresés célja az volt, hogy az érdekelt a kifogástalan életvitel ellenőrzés keretében az ezen konkrét eseményhez kapcsolódó tényeket tárja fel. Ezt tanú8 tanú a vallomásában megerősítette, elmondva, hogy ilyenkor egy adott magatartás, eseménysor kivizsgálása a feladat. Ehhez képest az állományba jelentkezőnél más szempontok dominálnak. Mindebből az elsőfokú bíróság okszerűen vonta el azt a következtetést, hogy a büntetés-végrehajtási szervezetnél lezajlott ellenőrzés – felperesre nézve pozitív – eredménye a jelen ügyben nem volt figyelembe vehető. Ehhez hozzáteendő, hogy a Kp. 85. § (2) bekezdése szerint a bíróság a közigazgatási tevékenység jogszerűségét a megvalósításának időpontjában fennálló tények alapján vizsgálja; vagyis a támadott állományparancs meghozatala után bekövetkezett tényeknek, így a perben a 2021. júniusában zajlott újabb ellenőrzésnek relevanciája nem lehetett.

[30] A nemzetbiztonsági szolgálatokról szóló 1995. évi CXXV. törvény 68. § (1) bekezdése szerint a nemzetbiztonsági ellenőrzés célja annak vizsgálata, hogy az állami élet és a nemzetgazdaság jogszerű működéséhez szükséges, valamint – amennyiben indokolt – a nemzetközi kötelezettségvállalásokból fakadó biztonsági feltételekkel összefüggésben, a nemzetbiztonsági ellenőrzés alá eső személlyel kapcsolatosan nemzetbiztonsági kockázat megállapítható-e. Ehhez képest a hivatásos állományú életvitele akkor nem kifogástalan, ha fennállnak a Hszt. 42. § (4) bekezdése szerinti körülmények. Helyesen döntött az elsőfokú bíróság, amikor – a Hszt. 42. § (2) bekezdésében foglaltakra is figyelemmel – úgy foglalt

állást, hogy a nemzetbiztonsági ellenőrzés és a kifogástalan életvitel ellenőrzés két eltérő, más szempontokat érvényesítő és más tényeket értékelő ellenőrzési típus. Az, hogy a felperes személye 2020-ban, a banklhoz való jelentkezésekor az állami élet és a nemzetgazdaság jogszerű működése szemszögéből nemzetbiztonsági kockázatot nem vetett fel, nem támasztja alá, hogy életvitele a perbeli magatartása vonatkozásában kifogástalan lett volna.

[31] Az ügy érdemét illetően a felperes azt róta fel az elsőfokú bíróságnak, hogy a tényállást nem tárta fel a megfelelő mértékben, azt egyetlen személy, tanú1 vallomására alapozta és a helytelenül feltárt tényállásból jogsértő következtetéseket vont le. A tényállás megállapítása, a bizonyítás eredményének mérlegelése mindenekelőtt eljárásjogi kérdés [Kp. 78. § (2) bekezdése, Pp. 279. § (1) bekezdése], anyagi jogi érintettsége annyiban van, hogy a perben jelentős tényeket, azaz az anyagi jogi jogszabályok által kijelölt tényállásbeli elemeket kell bizonyítani. A tényállás tisztázottsága körében a felperes eljárásjogi jogszabálysértést nem jelölt meg, ezért is kérte az alperes a fellebbezési ellenkérelmében a fellebbezés visszautasítását. Erre ugyan a másodfokú bíróság nem látott módot, mert a jogszabály a fellebbezés részbeni visszautasíthatóságának lehetőségét nem biztosítja, de az eljárásjogi jogszabályhely megjelölésének hiánya folytán az ítéltábla az elsőfokú bíróság ténymegállapítási, bizonyítékértékelési tevékenységét csak azon két – anyagi jogi – jogszabályi rendelkezés tekintetében vizsgálhatta, amelyek megsértésére a felperes ebben a körben hivatkozott: egyrészt a Hszt. 42. § (4) bekezdés c) pontjára, másrészt az Rtv. 24. § (1)-(2) bekezdéseire. Előbbi kapcsán úgy érvelt, hogy a bűnöző életmódot folytató személyek nem azonosak a bűncselekményt elkövető vagy azzal gyanúsítható személyekkel. A másodfokú bíróság a rendelkezésre álló iratokat megvizsgálva megállapította, hogy az érdekelt határozatának alapjául szolgáló közigazgatási iratokban az ügyben érintettek bűnügyi nyilvántartásból lekérdezett adatai fellelhetők.

Ezek értelmében tanú4, tanú1 és tanú6 büntetett előéletűek voltak, tanú3al szemben pedig bűncselekmény megalapozott gyanúja miatt volt folyamatban büntetőeljárás. Tény az is, hogy e személyekkel a felperes kapcsolatot tartott, amit nem csak tanú1, de tanú2, tanú3 és tanú4 tanúvallomásai is egyértelműen alátámasztanak. tanú4 ugyan valóban nem ismerte fel a felperest a neki felmutatott fényképről, de tanú2 megerősítette (szám4 számú meghallgatási jegyzőkönyv), hogy a felperes „elkísért engem egyszer, ahol a tanú9vel, illetve tanú10val találkoztunk és itt volt egy telefonbeszélgetés a tanú1 és a tanú9 között. Miközben elhangzott az, hogy lefotózta azt a geci rendőrt (...).” Azon túlmenően tehát, hogy a felperes – tagadása ellenére – tanú4cel is kapcsolatot tartott, mindebből az is egyértelmű, hogy tanú1 tudomást szerzett a felperes rendőr mivoltáról. Annak nincs jelentősége, hogy e tényről a nevezett személy honnan – az éttermi találkozó során vagy más alkalomkor – szerzett információt. A releváns az, hogy a felperes a Hszt. 42. § (4) bekezdés c) pontja szerinti bűncselekményt elkövető vagy azzal gyanúsítható személyek üzleti vitájába tevékenyen beavatkozott, rendőri szolgálata e személyek előtt ismertté vált, amely magatartás alkalmas volt a szolgálat törvényes, befolyástól mentes ellátása követelményének megsértésére.

[32] A felperes magatartása az Rtv. 24. § (1)-(2) bekezdésében meghatározott segítségnyújtási és felvilágosítás adási kötelezettségen is túlmutat. A felperes ugyanis nem csak tájékoztatást adott arról tanú2nak, hogy feljelentést kell tennie, hanem elment az étterembe tanú2 helyett, hogy ott az ellenérdekű, kétes háttérű üzletfeleket megfigyelje. Ezen kívül telefonbeszélgetésekbe bonyolódott tanúlsal, és az üggyel összefüggésben egyéb büntetett előéletű személyekkel történő találkozókön is részt vett. Ezek a magatartásai nem

értékelhetők pusztán segítségnyújtásként, és azt sem bizonyította a felperes, hogy a magánérdek érvényesíthetősége a fellépése nélkül megghiúsult vagy számottevően megnehezült volna.

[33] A fent kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítélete a fellebbezésben megjelölt okból nem volt jogszabálysértő, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla – helyes indokainál fogva – a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[34] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pereszes felperest az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. §-a és 3. § (2), (5) bekezdéseire figyelemmel állapította meg. Az alperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel a rendelkező rész szerinti összegre mérsékelte. Az érdekelt a perköltség igényét sem összegszerűen, sem pontos jogszabályi rendelkezése hivatkozással nem számította fel, ezért arról az ítéltáblának a Pp. 81. § (1)-(2), (5) bekezdéseire és 82. § (3) bekezdésére figyelemmel rendelkeznie nem kellett.

[35] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték a felperes Pp. 525. § (1) bekezdése és 95. § (1) bekezdése szerinti költségmentessége folytán a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[36] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[37] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. március 5.

dr. Kecskés Zsófia s.k.	dr. Koós Szabolcs s.k.	dr. Szeles Balázs György s.k.
-------------------------	------------------------	-------------------------------

a tanács elnöke	előadó bíró	bíró
-----------------	-------------	------